

розуміючи складність по усуненню недоліків в веденні підприємницької чи господарської діяльності, співробітники ДСБЕЗ йшли на зустріч підприємцям та надавали час для виправлення становища. В разі виникнення труднощів у підприємств, які полегали в тиску з боку чиновників та створення умов, які б наштотували підприємця на давання неправомірної вигоди, дані чиновники відразу привертати увагу співробітників ДСБЕЗ та відносно них проводилися оперативні заходи. Дієвим кроком було б запровадження державою спрощення доступу суб'єктів малого та середнього бізнесу до фінансово кредитних ресурсів на пільгових умовах, при цьому покласти контроль за цільовим використанням державних коштів на працівників ДСБЕЗ.

Стосовно реформування системи МВС та створення нових підрозділів, на яких буде покладено функції боротьби з економічною злочинністю та корупцією, слід в умовах євроінтеграції переймати досвід зарубіжних країн, рівень корупції яких в рази менше, ніж в Україні. Були б доцільні наступні нововведення - створення солідної нормативно-правової бази з однозначною підтримкою її суспільством, заклавши принципи попередження та застереження вчинення злочинів у кожному нормативно-правовому акті, що визначають конкретну сферу діяльності; знищення матеріальної, насамперед фінансової бази злочинних угруповань, запровадити обов'язок банківських установ надавати правоохоронним органам інформацію про операції з грошима у розмірі понад 100 тис. грн. за умов, що ця інформація буде використана виключно для встановлення джерела походження коштів; створення реєстру корумпованих фірм, суть якого полягає в тому, що фірма та особи, які причетні до її діяльності, яка включена до такого реєстру, позбавляється права виконувати будь-які державні замовлення, стає об'єктом більш пильної уваги з боку правоохоронних органів; задіяння громадськості у боротьбі з корупцією.

Концептуальні підходи до реформування правового регулювання управління державною власністю

Кравчук О.О., кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри господарського та адміністративного права Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут»

З урахуванням сутнісних особливостей держави як власника, реалізація її права власності (володіння, користування, розпорядження певними майновими об'єктами) завжди здійснюється не безпосередньо номінальним власником (державою), а державними органами, підприємствами, організаціями, установами, які перебувають між собою в субординаційних та координаційних взаємозв'язках, і здійснюють безпосередньо відповідні правомочності як результат особливого об'єктивно необхідного організуючого владного впливу, що являє собою публічну управлінську діяльність - управління державною власністю. З ґносеологічної точки зору, це дозволяє розглядати державну власність як об'єкт управління, а відповідно управління державною власністю - як об'єкт адміністративно-правового регулювання.

З метою реалізації основних засад внутрішньої і зовнішньої політики, забезпечення повномірної реалізації прав і свобод людини і громадянина, належної реалізації всіх завдань і функцій сучасної держави, державна політика у сфері управління державною власністю в Україні має спрямовувати свої пріоритети на зміцнення і розбудову цієї форми власності поряд із іншими її формами. На сьогодні існує нагальна потреба реформування управління державною власністю, в якості одного з напрямків здійснення якого

пропонується впровадження в життя комплексу адміністративно-правових заходів, покладених в основу Концепції реформування адміністративно - правового регулювання державної власності, яка передбачає послідовну реалізацію таких основних груп заходів: визначення на адміністративно - правовому рівні основних заходів з підвищення якості управління державною власністю та порядку їх реалізації; створення сучасного адміністративно - правового інституту управління державною власністю; впровадження та реалізація у відповідній управлінській діяльності ґрунтового системного підходу; належне визначення в правових нормах адміністративно-правового статусу об'єктів державної власності та суб'єктів управління, впровадження, належна організація та здійснення адміністративно-правової охорони державної власності.

Основними заходами з підвищення якості управління державною власністю, що потребують адміністративно-правового визначення, є наступні:

- перегляд стратегічних галузей економіки, які мають розвиватися на базі державної власності та створення на цій основі належних умов для організації та діяльності державних підприємств та організацій, що забезпечують стабільні надходження до Державного бюджету у вигляді відрахувань частки прибутку;
- використання державної власності виключно для забезпечення публічних потреб;
- впорядкування процедури створення, ліквідації, реорганізації державних підприємств, організацій, установ, віднесення цього питання до виключної компетенції Кабінету Міністрів України;
- організація належного обліку об'єктів державної власності, звітності про його використання, та відповідного державного контролю;
- послідовна реалізація принципів відкритості та прозорості в управлінні державною власністю, його доступність для громадського контролю, в т.ч. шляхом оприлюднення докладної інформації про наявність, стан та рух державного майна;
- реприватизація об'єктів, які були передані суб'єктам інших форм власності з порушеннями чинного законодавства, щодо яких приватизаційні зобов'язання не виконуються, або приватизація яких проведена помилково;
- удосконалення системи правового регулювання державних закупівель на основі максимального її спрощення та наближення до ринкових вимог із покладанням на керівників замовників особистої відповідальності за кожну закупівлю та максимізації поточного контролю;
- збільшення бюджетних асигнувань для створення професійно підготовлених та боєздатних Збройних Сил України;
- перегляд підходів до оподаткування доходів, недопущення значного зменшення податків з крупних підприємств, перекладення їх на представників середнього класу суспільства.

У межах сучасного адміністративного права України слід виокремлювати адміністративно-правовий інститут управління державною власністю, який має включати норми:

- щодо загальних засад управління державною власністю, в т.ч. принципів такого управління;
- які визначають адміністративно-правовий статус центрального органу виконавчої влади, відповідального за вироблення та реалізацію державної політики у сфері управління державною власністю, та інших органів управління, їх посадових осіб;
- стосовно порядку створення, реорганізації, ліквідації підприємств, організацій, установ державної власності;

- щодо порядку передачі об'єктів державної власності, в т.ч. в межах одного органу управління, порядку закріплення державного майна;
- які регулюють порядок здійснення обліку державного майна та контролю за його використанням та збереженням;
- стосовно порядку використання громадянами та юридичними особами об'єктів виключної власності народу та об'єктів права державної власності для задоволення індивідуальних потреб;
- що встановлюють винятковість і врегульовують порядок вирішення організаційних питань щодо використання державного майна для задоволення індивідуальних потреб у таких випадках як надання його в оренду, відчуження та приватизація, а також процедури реприватизації державного майна, повернення державі цілісних майнових комплексів, що перебували в оренді.

Основним концептуальним підходом, що випливає з конституційних приписів, має бути переведення адміністративно-правового регулювання управління державною власністю на законодавчий рівень, тобто розміщення переважної частини правил, що встановлюють повноваження та способи дії органів виконавчої влади, інших органів державної влади в процесі управління державною власністю, в законах України.

Юрисдикційні повноваження органів виконавчої влади щодо захисту прав промислової власності

Кривенко Я.А., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Можаровська Н.О.*

Вступ України до СОТ та прагнення інтегруватись у Європейське Співтовариство (ЄС) зобов'язує до виконання досить жорстких вимог щодо захисту прав на торговельні марки, визначених в Угоді TRIPS [1] та директивах Ради ЄС. Прагнення удосконалити норми національного законодавства пов'язане також із необхідністю врахувати на законодавчому рівні інтереси як власників прав на знаки, так і третіх осіб, задіяних на внутрішньому і зовнішньому ринках товарів і послуг.

Правову основу функціонування повноцінної системи захисту промислової власності має визначити спеціальне законодавство, метою якого повинно бути законодавче оформлення механізмів, особливо в частині здійснення захисту прав на об'єкти промислової власності. Основна мета полягає в тому, що необхідно безпосередньо створити законодавчі умови у здійсненні права на захист через спеціально створені органи, які будуть зобов'язані вирішувати всі спори, що випливають із правовідносин у сфері промислової власності. Це дозволить об'єктивно вирішувати спори, сприяти чіткому виконанню повноважень державними органами, покладеними на них Законом.

Коло проблемних питань, пов'язаних із об'єктами промислової власності, актуальність яких нині не викликає сумніву, дуже широке. Це стосується і питань правового захисту прав, юридичної відповідальності за правопорушення, що мають місце на стадії розгляду заявок та експертизи, і механізму розгляду справ, що виникають у процесі створення та використання об'єктів промислової власності. Ця проблема вимагає адаптації чинного законодавства відповідно до норм Паризької Конвенції з охорони промислової власності [2] та статей Угоди Світової організації торгівлі про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (Угода TRIPS) [1]. Усе це свідчить про необхідність удосконалення чинного законодавства щодо захисту прав на об'єкти промислової власності.